

Az utóbbi két év más volt számomra, mint a többi. Reggelente, pizsamában, álmatag az ablakhoz kóvályogva, nem a forgalmas Budapest tekintett rám. Amikor kipillantottam, az Atlantic College (AC) jellegzetes külső jegyei szöktek a szemembe: a mezőn legelésző bárányok, a rideg, sziklás tengerpart és a vadregényes ősi walesi várkastély. Nem, nem csalfa bűbáj tévesztett meg, amit láttam, az mind valódinak bizonyult: a varázsos látvány valóban valami hihetetlen és nagyszerűt takart. Ebben a cikkben erről a nemzetközi college-ről, ott szerzett élményeimről fogok mesélni és arról, hogy neked milyen lehetőségeid vannak egy ilyen ösztöndíj megszerzésére.

Biztos vagyok benne, hogy hosszú évek után is úgy fogom látni, hogy életem alapvetően három szakaszra bontható: az AC előtti, az AC alatti és az AC utáni részre. Az ott eltöltött két év meghatározó volt és sok mindenben – nemcsak apró dolgokban, de elveimben és személyiségemben is – gyökeresen átformált. De hát mi is történik egy ilyen helyen és egyáltalán, mi az, hogy nemzetközi college?

A hatvanas évek elején néhány lelkes idealista egy szervezetet alapított UWC (United World Colleges) néven. A szervezet olyan college-ok létrehozását tűzte ki célul, ahol a világ minden tájáról érkező diákok együtt élnének, tanulnának és munkálkodnának egymás és mások érdekében. Elgondolásuk szerint az egymás kultúrájáról szerzett személyes élmények nemcsak közvetlenül a diákoknak válik hasznára, de áttételesen segíti a nemzetek közötti barátság erősödését is. A célkitűzések később folyamatosan bővültek és általánosodtak egy egységes Föld iránti felelősségtudat kialakítása felé, s így olyan dolgok is szóba kerültek mint a környezetvédelem.

Persze, amikor ezt az ösztöndíjat megpályáztam, nem igazán az említett célok lebegtek a szemem előtt. Az igazat megvallva, akkor még csak a college kínálta egyéb lehetőségek lelkesítettek; úgymint a surfözés, a tengeri kajakozás, a sziklamászás, a „külföld” újdonsága, a magasszintű angoltudás megszerzésének lehetősége, és persze izgatta a fantáziám a college vadregényessége és zártsága.

Nem csalódtam mindezekben, de az AC-ben töltött két év után arra a kérdésre válaszolva, hogy mi tetszett a legjobban, mégsem ezeket említeném, hanem a közösségi életet.

A diákok házközösségekben élnek. Minden egyes ház tulajdonképpen egy nagyobb család, ahol a szülő szerepét egy tanár és élettársa alakítja. Nekem és negyvenegynéhány másik diáknak az otthona a Ripley–Tice ház volt, ahol velünk együtt élt „házpapánk”, Alan Ripley, felesége Fiona, gyerekei (a hatéves Simon és a kétéves Gwen) és állatai. Volt egy nappalink, volt saját konyhánk, tanulószobánk. Házunkon belül hihetetlenül szoros és bensőséges közösség jött létre, olyan amelyben azelőtt – bár iskoláimat szerettem – sohasem éltem. Gyakran maradtunk fönt „időt pocsékolni” a nappaliban akár jóval éjfél utánig is Anttival, Sallával (egy finn fiú és egy finn lány) és Steffaniával (olasz). Néha fogtam a hegedűmet és együtt játszottam Daviddal (svéd) aki gitározott, miközben Geir (norvég) énekelt hozzá. Megegett, hogy kiszöktünk éjszaka a házból mindenféle kétes bulit tartani (a college-ban ittam először alkoholt). Karianne-nak (norvég) este novellákat olvastam föl mesének. Sharin (malaysiai) kísérletképp mindig erőltetett belém a főztjéből: a tapasztalt szakács elmagyarázta, hogyha az ételt a zsenge európai el tudja viselni, akkor még nincs benne elég chili. Mindennap pontosan tíz órakor Mikael (dán) megjegyezte, hogy „Mikael aludni megy”, s avval a hidegvérű skandináv elvonult. Sokan rohantak ki a házból mikor lehullott az első hó, hiszen voltak akik ilyen még sose láttak. Monica (mexikói) például úgy föllelkesült, hogy mindenkit végigcsókolt (ez persze nála egyébként is könnyen ment), majd rögvest rákezdet egy tüzes spanyolos táncra a nappali közepén.

Persze ezekkel csak ízelítőt adtam a házbeli életéről. De ami a legfontosabb, hogy éreztem, hogy törődnek velem és számítanak rám – s azt hiszem, én is itt tanultam meg törődni a barátaimmal és igazán megismerni őket. Minden pillanatban ott vibrált bennünk az az intenzív érzés, hogy mi összetartozunk. A társaság hihetetlenül színes volt, hiszen mindenki máshonnan jött, eltérő szokásokkal és eltérő normákkal. Ez az, ami megadta az egésznek a savát-borsát.

Beszélnem kell még a college-beli élet más vonásairól is; a tanulmányi programokról, a kötelező szolgálatról és az egyéb elfoglaltságokról.

A UWC minden college-ában a diákok a Nemzetközi Érettségire készülnek, és ez alapvetően meghatározza az oktatás rendszerét. A magyarországi gimnáziumi gyakorlathoz képest a Nemzetközi Érettségi tanrendje jókora szabadságot hagy a diáknak, aki – bizonyos feltételek között persze – például maga választhatja meg tantárgyait. Némely dologban az oktatás erős, más dolgokban gyengébb. Szerintem például egy jó magyarországi gimnázium természettudományos oktatása erősebb, lévén, hogy ennek itt nagyobb hagyományai vannak. Legjobb tantárgyaim voltak a zene, amit hihetetlenül élvezetesen és magas színvonalon tanítanak, messze lekörözve a magyarországi átlagot, az angol irodalom, amivel gyenge induló angoltudásom miatt kissé szenvedtem és az „advanced mathematics”, amit a matematika mellé még kiegészítésnek lehetett fölvenni.

Minden diáknak kötelező valamilyen közösségi szolgálatot teljesíteni. Atlantic College rengeteg kihívó és inspiráló feladatot kínál. Én például a parti őrszolgálatot teljesítőkhöz csatlakoztam, de választhattam volna a sziklamentő szolgálatot, a mentőhajós szolgálatot, de akár olyan szociális munkát is, mint a környéken élő kisgyerekek iskolán kívüli (általában sport) foglalkoztatása vagy idős emberek megsegítése. Ez számomra azt jelentette, hogy az első évben hetente kétszer a délelőtti oktatás befejeztével lerohantam a tengerparti épületrészhez, ahol csoportvezetőim már kaján mosollyal fogadtak az elkövetkező edzés tervével. Futtattak, úsztattak minket, sokat jártunk ki a tengerre – kajakban, az evezést gyakorolni és erősödni, vagy csak egy surfboard-dal, hogy otthonosabbak legyünk a tengeren vagy pedig anélkül, csak, hogy úszhassunk is egy kicsit a kellemesen jéghideg vízben (persze „úszóöltönyt” azért kaptunk). Később

megtanultuk és begyakoroltuk az életmentés és az elsősegélynyújtás elemeit. Az első év aztán egy „életmentő” vizsgával zárult. Mi, akik sikeresen átmentünk a vizsgán, augusztusban egy, az AC-hez közeli tengeri strandon teljesítettünk egymást váltva mindennapos őrszolgálatot, evvel nyújtva a helyi közösség számára a megnyugtató biztonságot. A második évben választás elé kerültünk: részt vehetünk az „újoncok” kiképzésében, mint csoportvezetők, vagy részt vállalhattunk a környékbeli kisgyerekek úszásoktatásában.

Ezenkívül persze még rengeteg egyéb elfoglaltságban lehet részt venni és kitalálni. A college-nak például van saját zenekara, énekkara. Vannak akik a sakkéletet szervezik és vannak, akik modernzenei együttest alapítanak. Vannak, akik Shakespeare-művet adnak elő az AC saját színházában és vannak akik csokitorta-sütő klubot alapítanak. Van az AC-ben hely, ahol esténként fülsiketítő kemény zene mellett „szocializálódhatunk” és van hely, ahol reggelenként közös meditáción vehetünk részt az ősi falak között.

Nem is ragozom én ezt már tovább, ideje arról beszélnem, hogy neked milyen lehetőségeid vannak egy ilyen ösztöndíj elnyerésére.

Az első feltétel, hogy valamelyik OKTV-n az első tíz között végezz. A második feltétel, hogy harmadikos középiskolás legyél. (Természetesen nem szükségszerű, hogy az OKTV helyezésedet is harmadikban érd el – ha például másodikosként kerültél be az első tíz közé és most harmadikos vagy, az is jó.) Ha mindezek a feltételek teljesülnek, akkor hamarosan az iskolád meg fogja kapni mindazon anyagot, melyek kitöltésével és visszaküldésével pályázhatsz. A kiválasztás több fordulós, s része például egy szóbeli beszélgetés is. A kiválasztás főbb szempontjai nem tanulmányi jellegűek, a tanulmányi elvárásokat az OKTV helyezésseddel már teljesítetted.

Ha még nem vagy harmadikos, akkor számodra ezek az ösztöndíjak legfeljebb egy év múlva lesznek aktuálisak. Addig is jó készülést az OKTV-re!

Minden lelkes pályázónak sikeres pályázást kívánok.

Weiner Mihály

(ELTE fizikus hallgató,
volt AC-s diák)